

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci žalobce: **BONAGRAIN, s.r.o.**, IČ: 27664155, se sídlem v Blažovicích, Jiříkovická 340, zast. Mgr. Petrem Pařilem, advokátem se sídlem v Brně, Veverí 46, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem v Praze 1, Těšnov 65/17, o přezkoumání rozhodnutí orgánu veřejné správy, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.10.2013, čj. 64302/2013-Mze-14132, sp. zn. 8RV54147/2012-14132,

takto:

I. Rozhodnutí ministerstva zemědělství ze dne 9.10.2013, čj. 64302/2013-Mze-14132, sp. zn. 8RV54147/2012-14132, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11.228,- Kč do jednoho (1) měsíce od právní moci rozsudku do rukou Mgr. Petra Pařila, advokáta.

Odůvodnění

Žalobce podanou žalobou napadl shora uvedené správní rozhodnutí (žalobce v žalobě uvádí zjevnou nesprávnost data vydání napadeného rozhodnutí jako den 7.10.2013, ač je jím den 9.10.2013), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 26.2.2013, čj. SZIF/2013/0059514. Ve správním řízení bylo rozhodováno o žádosti žalobce ze dne 12.2.2007 o poskytnutí dotace v rámci programu Zakládání skupin výrobců pro rok 2006 podle nařízení vlády č. 655/2004 Sb. (dále jen „nařízení vlády“), tato jeho žádost byla zamítnuta.

Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu a domáhal se jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě vnesl tyto žalobní body, jimiž vymezil soudní přezkum napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo. Poukazoval na skutečnost, že dříve vydané správní rozhodnutí (ze dne 4.7.2008) bylo rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12.11.2012, čj. 2 As 103/2010-68, zrušeno a věc vrácena žalovanému

k dalšímu řízení, žalovaný následně zrušil prvostupňové správní rozhodnutí Státního zemědělského a intervenčního fondu, a ten následně rozhodnutím ze dne 26.2.2013 žádost žalobce opětovně zamítl. Žalobce napadá zejména skutečnost, že jak napadené, tak i prvostupňové správní rozhodnutí se neřídilo právním názorem uvedeným v kasačním rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12.11.2012, čj. 2 As 103/2010-68, ale právním názorem v jiné věci, kde rozhodoval Nejvyšší správní soud v rozšířeném senátu. Poukázal na tento právní názor, podle něhož pro účely ust. § 5 nařízení vlády se za skupinu výrobců považuje každý subjekt, který byl pravomocně zařazen do programu Zakládání skupin výrobců, tedy i žalobce, když Nejvyšší správní soud se v rozhodnutí vypořádal i s definicí neurčitého právního pojmu „skupina výrobců“. Podle názoru žalobce je takový postup v rozporu se zásadami právního státu a popírá přezkoumatelnost správních rozhodnutí soudem, kdy správní orgány jsou tímto názorem za všech okolností vázány a nemohou ho o své vůli měnit. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Ads 46/2003 podle názoru žalobce v jeho věci nemá žádnou relevanci, neboť toto rozhodnutí řeší postup pouze v takovém případě, kdy se objeví najevo nové skutkové okolnosti, nikoliv okolnosti právní či právní názor. Z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu nelze dovodit, že žalobce nesplňuje podmínky pro poskytnutí dotace, neboť tento senát se zabýval pouze výkladem pojmu „skupina výrobců“ z hlediska zařazení do programu, nikoliv však z hlediska možnosti subjektu, jež již byl do programu zařazen.

Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, když důvodem pro zamítnutí žádosti byly závěry uvedené v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4.9.2012, čj. 7 As 80/2010, poukázal přitom na odst. 29, 30, 33 a 34 tohoto usnesení při výkladu pojmu skupina výrobců podle ust. § 2 písm. c) nařízení vlády. Poukázal na to, že názor žalobce, že by pro účely ust. § 5 nařízení vlády se za skupinu výrobců považuje každý subjekt, který byl pravomocně zařazen do programu Zakládání skupin výrobců, z obsahu závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 20/2010 nevyplývá, a poukázal na právní názor uvedený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9.10.2012, čj. 5 As 55/2010. Ohledně vázanosti právním názorem soudu v kasačním rozsudku uvedl, že toto pravidlo nemůže být neměnné a rigidní za situace, kdy se změnila příslušná judikatura.

Z obsahu předloženého správního spisu jsou patrné tyto pro posouzení důvodnosti podané žaloby (kdy je spor veden toliko v rovině právní a jako polemika obou účastníků o právním hodnocení jinak nesporně vylíčeného správního řízení a následně řízení po kasačním rozsudku správního soudu).

V odůvodnění napadeného správního rozhodnutí je mj. uvedeno, že žalobce podal dne 12.2.2007 žádost na Státní zemědělský intervenční fond o poskytnutí dotace v rámci programu Zakládání skupin výrobců pro rok 2006 podle nařízení vlády. Dále je zrekapitulován dosavadní stav řízení, včetně rozsudku Nejvyššího správního soudu a následného kasačního rozhodnutí žalovaného. Státní zemědělský intervenční fond v této věci vydal nové meritorní rozhodnutí dne 26.2.2013, kterým žádost zamítl z důvodů, že žalobce nesplňuje podmínky podle ust. § 5 odst. 1 písm. a) nařízení vlády, svůj právní názor opřel o rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4.9.2012, čj. 7 As 80/2010-100. Dále žalovaný uvedl rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.4.2011, čj. 1 As 23/2011-53, podle něhož není vyloučeno, aby do programu byla zařazena tzv. jednočlenná společnost, pokud by se změnila na vícečlennou, což se v případě žalobce nestalo. Ohledně poukazu žalobce na to, že pro účely ust. § 5 nařízení vlády se za skupinu výrobců považuje každý subjekt, který byl pravomocně zařazen do programu Zakládání skupin výrobců, který

byl obsažen v odůvodnění rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26.9.2012, čj. 9 As 45/2012-56, pak tento právní názor byl překonán závěry rozšířeného senátu, a později např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9.10.2012, čj. 5 As 55/2010-70, kterým byla ve skutkově totožné věci zamítnuta kasační stížnost subjektu nacházejícího se v totožné situaci, jako žalobce. Žalovaný dále poukázal na ust. § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a rozhodl tak o žádosti žalobce, jako v ostatních obdobných případech (tedy ji zamítl). Ohledně právního názoru Nejvyššího správního soudu, který uvedl ve svém rozsudku ze dne 12.11.2012, čj. 2 As 103/2010-68, žalovaný uvedl, že závěry uvedené v tomto rozsudku neodpovídají závěrům rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. Žalovaný dále v odůvodnění citoval podstatný obsah odůvodnění usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4.9.2012, čj. 7 As 80/2010-100, zejména co se týká posuzování sporné otázky skupiny výrobců s tím, že pokud byla skupina výrobců zapsána do programu do 31.12.2006, splňuje tím prvou podmínku ust. § 5 odst. 1 písm. a) nařízení vlády. V daném případě žalobce prvou podmínku splňuje, nesplňuje však definiční vymezení skupiny výrobců podle nařízení vlády. Vázanost správního orgánu právním názorem soudu vyplývá z ust. § 78 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), tato vázanost však není absolutní a rigidní, čemuž svědčí i právní názor Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28.2.2005, čj. 6 Ads 46/2003-282, a ze dne 13.10.2010, čj. 6 Ads 172/2009-45, přičemž zmínil ust. § 2 odst. 4 správního řádu. Pokud by žalovaný vydal diametrálně jiné rozhodnutí v případě žalobce, proto je vázanost úřadu právním názorem soudu v takovém případě oslabena, jelikož postup stejného rozhodování stanoví přímo zákon.

Předchozí pravomocné rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12.11.2012, čj. 2 As 103/2010-68. V odůvodnění tohoto rozsudku je mj. uvedeno, že *„Meritem kasační stížnosti je nicméně výklad pojmu skupina výrobců, kdy spornou je otázka, zda lze pod tento pojem podřadit i obchodní společnost s jediným společníkem a zda je tak případně možné tuto jednočlennou společnost zařadit do programu Zakládání skupin výrobců. Rovněž je otázkou, za jakých okolností lze splnění této podmínky znovu přezkoumávat ve vztahu k posuzování podmínek pro poskytnutí dotace podle § 5 nařízení vlády za situace, kdy je taková obchodní společnost již pravomocně do programu Zakládání skupin výrobců zařazena. V této souvislosti je třeba připomenout, že stěžovatel byl zařazen do předmětného programu rozhodnutím správního orgánu prvého stupně ze dne 7. 2. 2006, č. j. SZIF/2006/0030965, a toto rozhodnutí je pravomocné; žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že ač byl stěžovatel do programu zařazen nesprávně, nebylo již možné toto rozhodnutí odstranit v rámci přezkumného řízení, neboť již uplynula zákonná lhůta.*

Usnesením ze dne 23. 2. 2011, č. j. 7 As 80/2010 - 82, předložil sedmý senát zdejšího soudu otázku výkladu pojmu skupiny výrobců k posouzení rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu. Sedmý senát totiž nesouhlasil se závěry vyslovenými v rozhodnutí prvního senátu tohoto soudu ze dne 19. 1. 2010, č. j. 1 As 87/2009 - 72, publikovaném pod č. 2047/2010 Sb. NSS, který dospěl k závěru, že do dotačního programu podle čl. 33d nařízení Rady a § 2 písm. c) nařízení vlády lze zařadit pouze takovou právnickou osobu, která má alespoň dva společníky, členy či akcionáře. Sedmý senát byl však toho názoru, že výklad předmětné otázky, založený na úvaze, že má-li být předmětem činnosti žadatele zajištění společného odbytu, pak je jeho nutným předpokladem mnohost subjektů, je úvahou zkratkovitě spojující účel dotace s formálním mechanismem distribuce dotace jejím ekonomickým příjemcům. Měl za to, že předmět činnosti, který je u skupiny výrobců předepsán v § 2 písm. c) nařízení vlády, může být naplňován (a smyslu a účelu dotace bude dobře dosaženo) zcela nezávisle na tom, jakou vlastnickou strukturu má právnická osoba, jež má být skupinou

výrobců. Podle názoru sedmého senátu může být předmětem činnosti jednočlenné společnosti společný odbyt zemědělské komodity, zcela v souladu se smyslem a účelem dotačního programu podle čl. 33d nařízení Rady.

S ohledem na řízení vyvolané před rozšířeným senátem Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 17. 5. 2011, č. j. 2 As 103/2010 – 56, řízení v této věci podle § 48 odst. 2 písm. f) s. ř. s. [nyní § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s.] přerušil, neboť zjistil, že probíhá jiné řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé. Rozšířený senát následně usnesením ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 80/2010 - 100, o předložené otázce rozhodl, a to tak, že skupinou výrobců dle § 2 písm. c) nařízení vlády se, v souladu s čl. 33d odst. 1 a 2 nařízení Rady, rozumí více subjektů sdružených ke společnému odbytu. Usnesením ze dne 9. 11. 2012, č. j. 2 As 103/2010 - 64, proto bylo rozhodnuto o pokračování v řízení v této věci.

Rozšířený senát se ve shora citovaném usnesení vyjádřil také k otázce výkladu pojmu skupina výrobců, v souvislosti s otázkou opětovného posuzování této podmínky podle § 5 nařízení vlády při hodnocení podmínek pro poskytnutí dotace za kalendářní rok. Citované ustanovení v odst. 1 stanoví, že dotace za příslušný kalendářní rok se poskytne skupině výrobců na základě žádosti, jestliže tato skupina výrobců a) byla zařazena do programu do 31. prosince 2006, b) zajišťuje odbyt příslušné zemědělské komodity, uvedené v příloze k tomuto nařízení, c) splňuje podmínku roční obchodované produkce v hodnotě nejméně 3 000 000 Kč, anebo podmínku nejméně 5 členů, d) nakupuje příslušnou zemědělskou komoditu, uvedenou v příloze k tomuto nařízení, od třetí osoby pouze 1. pokud množství této zemědělské komodity nepřesáhne 10 % objemu celkové obchodované produkce zemědělské komodity od členů za příslušný kalendářní rok, nebo 2. v případě splnění povinnosti dodavatelských závazků za svého člena, který nesplnil tyto závazky, pro něj vyplývající ze společenské smlouvy, stanov nebo smluv o výši objemu obchodované produkce, e) všichni členové jsou podnikajícími fyzickými nebo právnickými osobami, které produkují alespoň 1 zemědělskou komoditu uvedenou v příloze k tomuto nařízení, jejíž odbyt zajišťují prostřednictvím skupiny výrobců, za kterou má být této skupině výrobců vyplacena dotace, f) všichni členové prodávají na trh celou svou tržní obchodovanou produkci zemědělské komodity prostřednictvím skupiny výrobců, pro kterou má být skupině výrobců vyplacena dotace.

Spornou otázkou v projednávané věci je výklad podmínky uvedené pod písm. c) tohoto ustanovení. K tomu rozšířený senát pod bodem 29 výše zmiňovaného usnesení konstatoval, že „[n]ařízení vlády, jak ve svém názvu, tak i ve vymezení předmětu úpravy v § 1 rozlišuje rozhodování o zařazení skupiny výrobců do programu a rozhodování o poskytnutí dotace, přičemž pro oba tyto účely vymezuje samostatné podmínky; předmět obou řízení se přitom nepřekrývá. Při splnění podmínek stanovených v § 3 má žadatel na zařazení do programu právo. Zařazení skupiny výrobců, zajišťujících společný odbyt zemědělských komodit, do programu je rozhodnutím, které je nezbytné k tomu, aby subjekt (skupina výrobců) mohl žádat o poskytnutí dotace v příslušném roce. Už samotné rozhodnutí o zařazení do programu tak je rozhodnutím o veřejném subjektivním právu žadatele. Podmínky pro zařazení do programu již při rozhodování o dotaci znovu posuzovány nejsou, byla-li skupina výrobců zapsána do programu do 31. 12. 2006, splňuje tím prvou podmínku stanovenou v § 5 odst. 1 písm. a) nařízení vlády. Není podstatné, že při zjišťování podmínek pro poskytnutí dotace za každý příslušný kalendářní rok je rovněž zkoumáno, zda skupina výrobců splňuje podmínku roční obchodované produkce nejméně 3.000.000 Kč, anebo podmínku nejméně 5 členů [§ 5 odst. 1 písm. c)], podobně jako je zkoumáno při zařazení do programu [§ 3 písm. a)]. Nové zkoumání těchto podmínek při poskytování dotace má vyloučit žadatele, u něhož došlo v mezidobí k takovým změnám, že přestal stanovené dotační podmínky splňovat. Nesleduje se zde přitom

totožnost podmínek; není vyloučeno, aby subjekt zařazený do programu v důsledku četnosti skupiny při poklesu jejích členů naplnil podmínky pro poskytnutí dotace rozsahem roční obchodované produkce. Zkoumání podmínek četnosti skupiny či obchodované produkce při poskytování dotace není revizí podmínek zařazení do programu; ostatně v takovém případě by byl zcela nesmyslný postup žalovaného, který původní rozhodnutí o zařazení do programu změnil v přezkumném řízení.“

Z citovaného závazného právního názoru rozšířeného senátu tedy plyne, že už samotné rozhodnutí o zařazení do programu Zakládání skupin výrobců je rozhodnutím o veřejném subjektivním právu žadatele a správní orgány při posuzování splnění podmínek podle § 5 odst. 1 písm. c) nařízení vlády (poskytnutí dotace) nejsou oprávněny opětovně posuzovat správnost tohoto zařazení (splnění podmínek § 3 nařízení vlády) v tom smyslu, že by byly oprávněny ve fázi rozhodování o poskytnutí dotace přehodnotit, že žadatel skupinou výrobců není. Jinými slovy, předpoklad zařazení určitého subjektu do programu Zakládání skupin výrobců lze revidovat pouze na půdorysu řízení o zařazení do programu (například cestou přezkumného řízení zahájeného ex officio), nikoli však v rámci postupu podle § 5 odst. 1 nařízení vlády. V tomto navazujícím řízení nemohou správní orgány vycházet bez dalšího z toho, že stěžovatel není skupinou výrobců, neboť nemá vícečlennou základnu; zde jsou vázány svým předchozím pravomocným rozhodnutím, vydaným dle § 3 nařízení vlády. Správní orgány jsou naopak povinny zkoumat, zda žadatel o dotaci splňuje podmínky pro její poskytnutí definované v § 5 odst. 1 nařízení vlády, tj. zda byl do programu zařazen ve stanoveném období (což stěžovatel pravomocně byl), zda splňuje podmínku roční obchodovatelné produkce či alternativně počtu společníků či členů [§ 5 odst. 1 písm. c) nařízení vlády] a další. Je nutno vycházet z toho, že pro účely § 5 nařízení vlády se za skupinu výrobců považuje každý subjekt, který byl pravomocně zařazen do programu Zakládání skupin výrobců. K tomu srov. obdobně i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 9 As 45/2012 – 36.

Ač tedy městský soud správně vyhodnotil, že pojem skupina výrobců má zahrnovat obchodní společnost nebo družstvo, které má vícečlennou základnu, tj. více než jednoho společníka nebo člena, nesprávně vyhodnotil právní otázku vázanosti žalovaného pravomocným rozhodnutím o zařazení stěžovatele do programu Zakládání skupin výrobců. Stěžovatel, který byl pravomocně zařazen do programu ke dni 31. 12. 2006, splňuje podmínku podle § 5 odst. 1 písm. a) nařízení vlády a již není možné znovu posuzovat a revidovat, zda je skutečně skupinou výrobců. Při rozhodování o poskytnutí dotace je ve stěžovatelově případě nutno vycházet z toho, že je zařazen do programu, a to i přesto, že byl a je jednočlennou obchodní společností, tedy bez ohledu na to, zda toto zařazení bylo oprávněné. Skutečnost, že se žalovanému nepodařilo revidovat rozhodnutí o zařazení stěžovatele do programu v otevřené lhůtě, jde jen k jeho tíži a žalovaný se nemůže snažit tento, z jeho pohledu nežádoucí stav, napravovat až v řízení o poskytnutí dotace obcházením pravomocného rozhodnutí o zařazení stěžovatele do programu. Tvrzení stěžovatele, že jeho žádost o poskytnutí dotace nemohla být zamítnuta pro nesplnění podmínky statusu skupiny výrobců tedy ob stojí, jakkoli ratio decidendi jeho argumentace přisvědčit nelze.“

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvažil takto.

Podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. „*právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.*“.

Podle ust. § 2 odst. 4 správního řádu: „*správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.*“.

V této věci při posouzení důvodnosti žaloby je nutné nejprve rozebrat příslušnou vázanost správního orgánu právním názorem soudu, o čemž je vlastně celá právní polemika mezi účastníky. Žalobce tvrdí, že žalovaný (správní orgán) je tímto názorem zcela vázán a nemůže s ním polemizovat či jej dokonce měnit. S takto obecně vymezeným právním názorem zdejší soud souhlasí a tento žalobní bod je v souladu i se správní judikaturou (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.9.2004, čj. 5 A 110/2002-25). Žalovaný na druhou stranu uvádí správní judikaturu, podle níž tato vázanost právním názorem soudu není absolutní a rigidní (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.2.2005, čj. 6 Ads 46/2003-282, a ze dne 13.10.2010, čj. 6 Ads 172/2009-45). V odkazu na tyto rozsudky však je nutné v argumentaci přisvědčit žalobci, že v daném případě je nepřipadný – právní názor v těchto rozsudcích vyjádřený se týká pouze skutkového stavu, který se v době mezi zrušením správního rozhodnutí rozsudkem soudu a novým rozhodnutím ve věci samé vydané správním úřadem změnil. Tak tomu v daném případě zjevně není – skutkový stav v této věci se nijak nezměnil (aspoň nic takového neplyne z obsahu spisu i tvrzení účastníků řízení). Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí v tomto případě jde poněkud dále a uvádí svůj názor, že vázanost právním názorem soudu není dána tehdy, pokud by žalovaný (správní úřad) porušil základní zásadu správního řízení, vymezenou a uvedenou v ust. § 2 odst. 4 správního řádu (tedy stejného rozhodování ve skutkově stejných či obdobných případech), když v ostatních případech tímto způsobem rozhoduje (a to podle judikatury rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu výše uvedené).

Právní argumentace žalovaného tak v tomto případě spočívá v konfliktu dvou právních úprav – na jedné straně závaznost právním názorem soudu podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s., na druhé straně základní zásada a povinnost rozhodovat stejně skutkově stejné či obdobné případy podle ust. § 2 odst. 4 správního řádu, když žalovaný v odůvodnění dospěl rovněž k závěru, že právní závěr z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12.11.2012, čj. 2 As 103/2010-68, řeší věc jinak, než právní závěr v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4.9.2012, čj. 7 As 80/2010-100. Proto žalovaný při svém rozhodnutí nevycházel z právního názoru, kterým je v dané konkrétní věci vázán, ale přiklonil se k právnímu názoru, který vyplývá z usnesení rozšířeného senátu.

Soud v této věci má takový postup žalovaného za nesprávný. V této souvislosti však zároveň soud upozorňuje, že se jedná o dosud neřešenou otázku a výklad přijatý žalovaným a Státním zemědělským intervenčním fondem nepovažuje za nijak svévolný, nelogický či neodůvodněný, ale o jeden z možných výkladů, který nijak nevybočil z obecných teoretických výkladových metod. Jak je patrné z odůvodnění napadeného správního rozhodnutí, žalovaný zejména zastává názor, že byť je v kasačním rozsudku pro něj právní názor soudu závazný, při rozhodování konkrétní věci musí zároveň respektovat ust. § 2 odst. 4 správního řádu a ve skutkově stejných věcech rozhodovat stejně. Podle názoru soudu s tím však nelze v takto vymezeném případě souhlasit.

Závaznost právním názorem soudu v této věci musí zahrnovat vázanost konkrétně vyjádřeným právním názorem v dané konkrétní věci. Pokud již určitý spor (právní konflikt)

mezi účastníky byl předmětem příslušného rozhodování (zde správního a následně soudního), pak se je nutné přiklonit k závěru, že takový konkrétní právní názor v dané věci je pro správní úřad závazný, byť ve skutkově stejných či jiných případech správní úřad vydává rozhodnutí jiné. Jinými slovy řečeno – soud je toho názoru, že ona právní vázanost rozhodnutím soudu v dané konkrétní věci musí mít před obecným principem a zásadou jednotného rozhodování skutkově stejných či obdobných případů přednost. Zásadním důvodem pro takový postup je dostatečná právní jistota účastníků v konkrétním právním řízení – pokud je autoritativně nějaký názor vysloven, účastník musí mít jistotu, že bude rovněž i respektován, a z toho pak i vychází ve svých dalších právních jednáních.

V této věci je patrné, že příslušný zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu byl vydán po vyhlášení usnesení rozšířeného senátu, přičemž sám tento zrušující rozsudek na právní názor vyslovený rozšířeným senátem reaguje a dále jej argumentačně doplňuje v této konkrétní věci.

Je tak nutné uzavřít, že právní názor v této konkrétní věci byl vysloven a tímto právním názorem je žalovaný jako správní úřad vázán a sám od sebe se od něj nemůže odchýlit. Podle názoru soudu tento právní názor může změnit pouze ten, kdo jej autoritativně vyslovil, a tím je Nejvyšší správní soud v této konkrétní (správní) věci. Pokud se tak nestane, je žalovaný takovým právním názorem vázán a při svém rozhodování jej nemůže pominout.

V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu považuje za důvodnou, napadené správní rozhodnutí je nezákonné a proto je soud zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný právním názorem soudu vázán (ust. § 78 odst. 1, 4, 5 s.ř.s.).

Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady procesně úspěšného žalobce jsou tvořeny soudním poplatkem (3.000,- Kč), a odměnou za zastupování advokátem – 2 úkony po 3.100,- Kč a 2 režijní paušály po 300,- Kč (převzetí věci a sepsí žaloby), zvýšené o sazbu daně z přidané hodnoty (ust. § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů, a ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Konkrétní výpočet nákladů řízení a daně z přidané hodnoty je následující: odměna - 3100 Kč x 2 + 21% DPH, režijní paušál - 300 Kč x 2 + 21% DPH, soudní poplatek - 3000 Kč x 1, celkové náklady řízení bez vyčíslení DPH: 9800 Kč, DPH 21%: 1428 Kč, celkové náklady řízení s vyčíslením DPH: 11228 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. srpna 2016

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Mikolášová